

PROGRAMA DE MÀ

Víkingur Ólafsson —Bach, Beethoven i Schubert

Palau Piano

Dijous, 12 de març de 2026 – 20 h

Sala de Concerts



PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Aquest concert forma part del festival Barcelona Obertura Ciutat de Clàssica:



Amb la col·laboració de:



ASSOCIACIÓ
**ORFEO
CATALÀ**



**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura



GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Compromís amb el medi ambient:



CERTIFICACIÓ
AMBIENTAL
EMAS



BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Membre de:



EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Víkingur Ólafsson, piano

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Preludi en Mi major, BWV 854

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Sonata núm. 27, en Mi menor, op. 90

I. Mit Lebhaftigkeit und durchaus mit Empfindung und Ausdruck (Amb vitalitat, sentiment i expressivitat)

II. Nicht zu Geschwind und sehr singbar vorgetragen (No gaire ràpid i cantable)

Johann Sebastian Bach

Partita núm. 6, en Mi menor, BWV 830

I. Toccata

II. Allemande

III. Corrente

IV. Air

V. Sarabande

VI. Tempo di Gavotta

VII. Gigue

Franz Schubert (1797-1828)

Sonata per a piano núm. 6, en Mi menor, D. 566

I. Moderato

II. Allegretto

Ludwig van Beethoven

Sonata núm. 30, en Mi major, op. 109

I. Vivace ma non troppo – Adagio espressivo – Tempo I

II. Prestissimo

III. Gesangvoll, mit innigster Empfindung (Andante, molto cantabile ed espressivo)

Per desig exprés de l'artista i per tal de no interrompre la continuïtat del concert, els preguem que s'abstinguin d'aplaudir al final de cada peça. Moltes gràcies.

Aquest concert té una durada de 80 minuts, sense pausa.

La durada del concert és aproximada.

#piano

Benvingut/da!

És el teu primer concert
de música clàssica
al Palau?

Consells per gaudir
de l'experiència!



Poema

Així

Com

qui empelta una figuera que era borda i s'hi
asseu a llegir fins que fa ombra.

Així és com tu sabies estimar-me.

Mireia Calafell

Aquesta sang (Cafè Central, 2024)

Dona'ns suport

Ajuda'ns a
millorar
la vida de les
persones a través
de la música,
la cultura i
el patrimoni.

Suma't al projecte!

Et cal saber...

Qui en són els protagonistes?

El pianista islandès Víkingur Ólafsson és un cas paradigmàtic d'excel·lència musical. Nascut a Reykjavík el 1984 i format a la prestigiosa Juilliard School de Nova York, la seva carrera internacional l'ha portat a escenaris de primer ordre amb les orquestres més destacades. La seva meticulositat i sensibilitat, ja absolutament reconegudes, han estat coronades amb un Grammy al millor solo instrumental clàssic per la seva gravació de les *Variacions Goldberg* de Bach. Ólafsson és avui un fenomen de culte que regala experiències úniques al públic amb versions personals d'obres fonamentals del repertori, tot redefinint el que significa ser pianista al segle XXI.

Quines són les claus del concert?

Ólafsson es mou avui entre l'estructura barroca i l'expressió clàssica-romàntica tot seguint les passes del seu recent *Opus 109*, àlbum on fa dialogar Bach, Beethoven i Schubert. Per al pianista islandès tot gran compositor “*s’ha d’enfrontar inevitablement a Bach*” com a part essencial del seu procés creatiu.

Des d'aquesta premissa, la peça central del programa és la *Sonata núm. 30, en Mi major, op. 109* de Beethoven, una de les cimeres de la darrera etapa del geni de Bonn. Però Ólafsson la presenta com el punt de trobada després d'un bellíssim itinerari en què Bach actua com el precursor fonamental, amb obres com el *Preludi en Mi major, BWV 854* o la impressionant *Partita núm. 6*. En el camí proposa una línia d'influència directa: la *Sonata núm. 27* de Beethoven no només prepara el camí per a la seva pròpia opus 109, sinó que també sembla abastar directament la música de Schubert, concretament la seva *Sonata en Mi menor, D. 566*.

A què he de parar atenció?

Una altra capa d'unió en aquesta vetllada és la tonalitat: tot el programa transita per l'univers del Mi (major i menor), que Ólafsson tradueix poèticament com “*un*

paisatge sonor ple de rics matisos i vibrants tons de verd”.

La *Sonata núm. 30, en Mi major* de Beethoven és, de les seves *Sonates*, la més lligada al model bachià, en particular per les variacions finals, compostes una per una sobre el model de les *Variacions Goldberg*. No obstant això, a la primera part Beethoven aposta per l'expressivitat romàntica; en el moviment final, igual que Bach, es basa en un tema senzill per explorar universos emocionals i tècnics a partir d'una melodia límpida i serena que transforma amb gran virtuosisme, des de la imitació contrapuntística més estricta fins a l'expressió lírica més lliure.

Sabies que...

Víkingur Ólafsson és un bachià confés: *“Bach és l'alfa i l'omega”*, assegura. Per a ell, l'autor barrocc resumeix *“tot allò que l'havia precedit en la història de la música, i ho transforma, però en certa manera la seva música també conté gairebé tot el que ve després d'ell”*.

Per al pianista, el geni del Barroc és el compositor més gran de tots els temps i el compara amb el cas de Shakespeare entre els escriptors: *“Bach va aconseguir crear una cosa que és més gran que ell mateix; i evidentment, també ha nodrit molts aspectes del meu desenvolupament musical”*.

Palau de la Música Catalana



Janine Jansen & Camerata Salzburg /
Orquestra del Festival de Bayreuth &
Pablo Heras-Casado / Víkingur Ólafsson /
Sondra Radvanovsky / Balthasar Neumann
Orchester & Thomas Hengelbrock /
Christian Zacharias & Leipzig String
Quartet / Piotr Beczala / Igor Levit / María
Dueñas & Alexander Malofeev / Xavier
Sabata & Le Concert de l'Hostel Dieu /
Alexander Melnikov & Quartet Casals /
Staatskapelle Dresden & Daniele Gatti
/ Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona /
Julia Lezhneva & Il Giardino Armonico /
Elisabeth Leonskaja / Julia Kleiter &
Julius Drake

Entrades a palaumusica.cat

Comentari

Orbitant al voltant de l'opus 109

Quan passes tot un any tocant pràcticament només les *Variacions Goldberg* de Bach en diferents sales de concerts arreu del món, comencen a passar coses estranyes. A poc a poc l'obra s'apodera de la teva percepció de la realitat i t'obliga a adonar-te com, en realitat, tot es pot veure com un conjunt de variacions: llocs, esdeveniments, persones. Arbres, fulles, cases, carrers. Pensaments i idees. Cèl·lules i ADN. Totes les coses que comencen sent molt petites es repeteixen, es multipliquen i es diversifiquen fins que arriben a un grau de gran complexitat, per acabar tornant als seus orígens encongint-se i desapareixent del tot. Civilitzacions senceres.

D'una manera una mica menys inquietant, t'adones també com les *Variacions Goldberg* mateixes han influït els grans compositors de la tradició occidental que van arribar després de Bach. Comences a trobar les petjades d'aquesta gran obra en altres grans obres, en la seva forma, contrapunt i esperit musical. Quan vaig començar a buscar el programa del meu proper recital, em vaig sentir immediatament atret per un conjunt d'obres on notava la presència de les *Variacions Goldberg* de la manera més inspiradora: les tres últimes *Sonates* de Ludwig van Beethoven, opus 109, 110 i 111.

Potser hauria d'afegir que no crec que sigui necessària una immersió d'un any en les *Variacions Goldberg* per apreciar fins a quin punt la música de Bach inspira l'espectacular revolució interna que anomenem “tercer període creatiu” de Beethoven. Les obres d'aquest període semblen aconseguir l'impossible de totes les maneres imaginables: són alhora íntimes i còsmiques en el seu abast, rigorosament polifòniques i fugaçment improvisatòries. La seva inventiva salvatge i la forma en què transcendeixen la forma tradicional arrelen en un compromís profund amb els elements barrocs. Són la música del futur i alhora s'alimenten de la música del passat, de la música de Bach.

Després d'uns quants dies al meu estudi, vaig descartar la tradició d'interpretar aquestes tres grans *Sonates* finals juntes i publicar-les en un sol àlbum. Al catàleg hi ha alguns enregistraments magnífics de les “tres germanes”, però vaig sentir que tocar (i escoltar) totes tres successivament no seria necessàriament la manera més reveladora d'apropar-s'hi en aquest moment. Ben al contrari, posar només una

d'aquestes tres *Sonates* al centre gravitatori d'un programa em permetria gaudir de viatjar lliurement per la seva òrbita, descobrir-ne noves perspectives i, alhora, trobar-me amb altres obres dins del seu àmbit. Començant un programa centrat en la *Sonata op. 109* (núm. 30) podria recrear-me preguntant-me quin camí em va portar fins a aquesta obra, què més passava a l'època en què es va escriure (1820) i com aquests esdeveniments podrien haver influït altres compositors. El més important és que podia centrar-me en el meu propi plaer i crear el tipus de recital que jo mateix voldria escoltar.

I així, aquest programa comença amb Johann Sebastian Bach. L'obra inicial és el *Preludi en Mi major, BWV 854* del llibre 1 d'*El clave ben temperat*. Amb la seva bellesa serena i un cromatisme agredolç, se sent alhora com una invitació i una profecia de la música que vindrà.

Beethoven i Schubert

Sempre he estat força orientat a la tonalitat a l'hora de construir els meus programes i àlbums. Potser tenir sinestèsia juga algun paper en aquest sentit. Per exemple, jo percebo la nota Mi com de color verd, de manera que les obres tant en Mi major com en Mi menor evoquen diferents tonalitats de verd, que van des d'un to més fosc i exuberant fins a un de brillant i intens. Em sento naturalment atret a explorar els paral·lelismes que existeixen dins d'una tonalitat determinada en l'obra d'un compositor, i així, en el cas de l'opus 109, la meva ment va anar a buscar la *Sonata per a piano núm. 27, en Mi menor, op. 90*, escrita sis anys abans. Resulta que les dues obres comparteixen més que no pas el joc entre el Mi major i el Mi menor. La *Sonata op. 90* té dos moviments que, enganyosament compacta, però molt imaginativa, sembla en molts aspectes una precursora de l'opus 109. Molts han assenyalat els elements contrastants que ofereix aquesta obra subtilment experimental, retratada també com una batalla entre el cap i el cor, la prosa i la poesia o la parla i el cant. El primer dels dos moviments de la *Sonata* és fragmentari i reflexiu en l'estructura, ple de girs inesperats i de canvis bruscos d'efecte. Però el que més m'ha atret d'aquesta obra és el segon moviment, el rondó en Mi major, on totes les tempestes precedents es calmen amb una melodia gloriosament sonora i tendra. En la meva ment, aquesta música pertany al mateix vessant afable i càlid de Beethoven que els moviments exteriors de l'opus 109, escrits en la mateixa tonalitat.

Tocant l'opus 90 de Beethoven una vegada i una altra al meu estudi i gaudint de les seves llums i ombres va sorgir a la meva ment un record tènue dels meus anys

d'adolescència a l'escola de música de Reykjavík: el d'un amic meu tocant el primer moviment d'una sonata primerenca per a piano de Franz Schubert que no havia tornat a sentir ni a veure en cap programa de concert. Vaig concloure que es tractava de la *Sonata per a piano en Mi menor, D. 566* de Schubert, que el compositor va escriure amb vint anys el 1817, dos anys després de l'opus 90 de Beethoven, a la ciutat natal de tots dos, Viena. Tocar jo mateix per primera vegada la *Sonata* de Schubert va ser com una revelació. Tenia al davant una *Sonata* de Schubert d'una bellesa colpidora, però generalment ignorada, que semblava que havia estat amagada a plena vista: una petita joia que, malgrat la brevetat, contenia tant la profunditat contemplativa com l'extensió melòdica i intemporal de les *Sonates per a piano* més tardanes del compositor. La raó per la qual ha estat pràcticament absent a les sales de concerts és que es considera una obra inacabada: des de les primeres edicions pòstumes, els estudiosos han volgut afegir música nova als dos moviments completament acabats, en Mi menor i Mi major, per completar una estructura de quatre moviments, amb uns resultats que considero del tot insatisfactoris. Però en interpretar-la al costat de l'opus 90 de Beethoven –i comparant-ne els meravellosament mel·lifuls segons moviments en totes dues obres– em vaig convèncer que la D. 566 de Schubert no s'havia de considerar un fragment, sinó una sonata de dos moviments perfecta i indubtablement esculpida segons el model de Beethoven.¹

No un rierol, sinó un oceà

Si la influència de Beethoven va ajudar Schubert a assolir la maduresa artística, Bach va ser la brúixola en el viatge de Beethoven cap a allò ignot. Al llarg de la seva carrera, Beethoven va estudiar les obres de Bach i les va copiar per interioritzar-ne les tècniques. Una llegenda famosa (i probablement massa bona per ser certa) cita Beethoven en un joc de paraules humorístic amb el cognom de Bach, que en alemany vol dir “rierol”, tot exclamant amb la seva persuasió característica: “*Nicht Bach, sondern Meer sollte er heißen: wegen seines unendlichen, unerschöpflichen Reichtums an Tonkombinationen und Harmonien*” (El seu nom no hauria de ser rierol, sinó oceà, a causa de la seva riquesa infinita i inesgotable de combinacions de tonalitats i harmonies). Sento aquest vast oceà en la monumental *Partita núm. 6, en Mi menor, BWV 830* final de Bach, que he col·locat entre l'opus 90 de Beethoven i la D. 566 de Schubert, per tal de proporcionar una mica de distància entre totes dues. En un programa que gira al voltant de l'opus 109 de Beethoven, val la pena assenyalar com Bach també està posant a prova i transcendint els límits de la forma compositiva escollida en la seva última *Partita* agafant elements que es van originar

en la dansa i convertint-los en abstraccions formals, lliures de viatjar cap a territoris musicals inexplorats. Considerem, per exemple, la notable “Tocata” inicial de l’obra, que en la seva major part no és realment una tocata, sinó una fuga. O l’“Ària”, que amb una subversió juganera esdevé el moviment més instrumental i menys *cantabile* de tota l’obra. O el “Tempo di gavotta”, ¿és realment una gavota? ¿Una giga en mètrica quàdruple en lloc de la triple tradicional? Preguntes sense resposta com aquestes van anar conformant les generacions futures.

Res a demostrar

Quan escriu sobre les tres últimes *Sonates per a piano* de Beethoven, Glenn Gould adverteix que no s’han de superposar etapes als registres creatius dels grans compositors; es mostra especialment contrari a la monumentalització de les seves últimes obres en qualsevol gènere com a testaments finals, i assenyala correctament que els mateixos compositors normalment no planegen que cap obra sigui l’última.² Però, deixant de banda els perills del clixé, hi ha alguna cosa en les últimes *Sonates per a piano* de Beethoven que pertany inequívocament a un anomenat “estil tardà”: un àmbit de creativitat que només sembla assolible a través de l’experiència. Aquesta és la música d’algú que ha hagut d’acceptar l’evanescència de l’aprovació pública, el mecenatge, la fortuna i la salut. És la música d’algú el mestratge imaginatiu i tècnic del qual transcendeix ara la tradició, però també transcendeix l’impuls juvenil de rebel·lar-se contra la tradició. És la música d’algú que ja no ha de demostrar res.

Aquest és el sentiment que tinc quan toco l’obertura sense pretensions de la *Sonata op. 109*, aquesta exploració suau i natural del teclat que gairebé podria derivar d’*El clave ben temperat* de Bach (i que, de fet, potser va ser concebuda originalment com un estudi per a piano), abans d’acabar trencada per les pinzellades apassionades i virtuosament expressives de l’antagònic “Adagio espressivo”. Al llarg de l’obra sentim una coexistència única de disciplina barroca i llibertat espontània i, a mesura que l’obra avança i la seva originalitat s’intensifica, la presència de Bach es fa més pronunciada. Prenguem, per exemple, el ferotge “Prestissimo” que salta de l’acord final del primer moviment sense previ avís. La seva tensió nerviosa està impulsada per una polifonia barroca on s’exhibeix un arsenal exquisit de contrapunt bachià.

I finalment, hi ha el grandios i impressionant tercer moviment, més llarg que els dos primers junts. Per primera vegada en les *Sonates per a piano* de Beethoven, aquest final és un conjunt de variacions. Per a mi, és com un homenatge profund a les *Variacions Goldberg*. Igual que en la gran obra de Bach, el tema inicial aquí és una

sarabanda elegant que s'embarca en un viatge salvatge de transformació, tot assolint cims metafísics d'escriptura virtuosística per a teclat. I, com en les *Variacions Goldberg*, aquesta sarabanda torna al final amb tota la seva senzillesa original i desarmant. Aquesta va ser l'única vegada que Beethoven va escriure variacions amb aquest tipus de retorn cíclic del tema i, igual que en les *Variacions Goldberg*, el retrobament final sembla profundament significatiu. Hi abunden les referències petites i delicioses: podem comparar, per exemple, la “Variació 3” de l'opus 109 amb la “Variació 8” de les *Goldberg*, o la “Variació 4” de Beethoven amb la “Variació 3” de Bach. I hi ha l'ús de refilets tant trencadors com estratosfèrics en la cataclísmica variació final de Beethoven que evoca Bach en la seva “Variació 28”. I, igual que per a Bach, la naturalesa inherentment oberta i exploratòria de la forma de variació la converteix en un vehicle perfecte per a la il·limitada imaginació musical de Beethoven.

Reflexions sobre la música, de Víkingur Ólafsson

¹De fet, el musicòleg de Princeton Edward T. Cone ja havia plantejat aquest argument el 1970 (Cone, E. T. [1970], *Schubert's Beethoven, the musical quarterly*, 56 [4], pàg. 779-793). Per a una discussió general sobre la relació de Beethoven amb Schubert i la seva influència, també recomano l'article de Maynard Solomon sobre el tema (Solomon, M. [1979], *Schubert and Beethoven, nineteenth-century music*, pàg. 114-125).

²Vegeu Gould, G., & Page, T. (1999), *The Glenn Gould reader*, Faber, pàg. 54-57.

Els programes de concert de Víkingur Ólafsson no són una simple successió d'obres: són veritables viatges, itineraris triats acuradament vinculats a les seves celebrades produccions discogràfiques. I el concert d'avui no n'és cap excepció. A diferència de gires d'anys passats, en què han tingut un espai considerable autors no tan canònics (des de Rameau fins a Glass), el programa d'avui ressegueix les passes del seu àlbum més recent, *Opus 109*, en què els protagonistes són tres autors dels més aclamats del repertori clàssic: Bach, Beethoven i Schubert. I amb un fil conductor ben precís: la tonalitat. Tot el programa gira entorn del Mi major i el Mi menor, fins i tot els diversos moviments de les tres sonates, un tret excepcional en les obres d'aquella època.

Escoltar un concert sencer amb un mateix centre tonal i, doncs, centrat tothora sobre unes mateixes relacions harmòniques, per bé que combinades d'una manera

sempre diferent, transcendeix la simple cohesió estilística i esdevé hipnòtic. I aquest encantament enllaça a la perfecció amb el pianisme d'aquest intèrpret islandès, la música del qual tantes vegades sembla fer-nos perdre la percepció del temps. En els darrers enregistraments de Víkingur Ólafsson, la producció discogràfica hi contribueix amb una sonoritat contemplativa i reiterades incursions al món del piano vertical, instrument tradicionalment domèstic que a les seves mans ofereix un univers de colors. Però una cosa semblant es viu als seus concerts. I aquí el tenim començant amb un *Preludi* bachià que, en comptes de donar pas a la *Fuga* corresponent, serveix de pròleg per a una de les *Sonates* més insòlites de Beethoven, l'opus 90, breu d'extensió i caracteritzada per una cantabilitat serena, insòlita en aquest autor, però rica de contrastos i canvis de registre. Després, l'última *Partita* de Bach, obra sublim en què les danses que defineixen cadascuna de les parts es fan tan abstractes que semblen evocar coreografies contemporànies. De Schubert escoltarem una de les *Sonates* menys interpretades, la meravellosa *Sonata, D. 566* (pòstuma), les semblances de la qual amb la peça beethoveniana no es limiten a la tonalitat i a tenir totes dues només dos moviments: tota l'obra està modelada sobre la fascinació de l'autor per aquesta petita obra número 90 de Beethoven, de la qual gairebé sembla una reelaboració lliure.

I el recorregut entrecreuat entre Bach, Schubert i Beethoven, culmina amb l'opus 109 del darrer, obra que dona títol a aquest projecte discogràfic i que alhora és la més lligada al model bachià, especialment les variacions finals, compostes una per una sobre el model de les *Variacions Goldberg*. Així es tanca el cicle: les fronteres entre Bach, Beethoven i Schubert es difuminen, amb Víkingur Ólafsson, alquimista del so, executant la seva màgia que ens mostra com de divers pot ser el món fins i tot quan res no es belluga.

Luca Chiantore, músic i musicòleg

Essència Palau

Flors, fragàncies
i Modernisme:
un passeig sensorial únic

Reserva ara
la teva visita!

Biografia

Víkingur Ólafsson, piano



© Ari Magg

El pianista islandès Víkingur Ólafsson ha captivat tant el públic com la crítica fins a convertir-se en un dels artistes més sol·licitats actualment. Els seus enregistraments han superat els mil milions de reproduccions i ha rebut nombrosos premis, entre els quals el Grammy 2025 al millor solo instrumental clàssic pel seu enregistrament de les *Variacions Goldberg* de Bach, el premi a l'àlbum de l'any de la revista «BBC Music Magazine» i el premi Opus Klassik a la millor gravació solista de l'any (en dues ocasions). Altres reconeixements destacats inclouen el Premi de Música Rolf Schock, el guardó d'artista de l'any de «Gramophone», el títol d'instrumentista de l'any de «Musical America», l'Orde del Falcó (l'orde de cavalleria d'Islàndia), així com el Premi Islandès a l'Exportació, concedit pel president d'Islàndia.

En un gest històric, Ólafsson va dedicar tota la temporada 2023-24 a una gira mundial d'una sola obra: les *Variacions Goldberg* de J. S. Bach, que va interpretar noranta vegades amb un gran reconeixement de la crítica. La temporada 2024-25 va ser artista resident de la Tonhalle de Zúric i de la Reial Filharmònica d'Estocolm, així com Artista en Focus del Musikverein de Viena. Va fer gira per Europa amb la Cleveland Orchestra, London Philharmonic Orchestra i Tonhalle-Orchester de Zúric, així com actuacions amb la Berliner Philharmoniker als BBC Proms i una nova col·laboració amb la New York Philharmonic. Va unir forces amb Yuja Wang en

una molt esperada gira de recitals a dos pianos per Europa i Amèrica del Nord, i el gener del 2025 va oferir l'estrena mundial d'*After the fall* de John Adams amb la San Francisco Symphony Orchestra, un concert per a piano escrit expressament per a ell. La primavera del 2025 Ólafsson va presentar el seu nou recital per a piano, una exploració de l'opus 109 de Beethoven, en diverses dates arreu dels Estats Units i d'Europa.



5 de març – 1 d'abril

Barcelona Obertura Ciutat de Clàssica

Més de 500 artistes, 50 concerts i 25 escenaris

Gran Teatre del Liceu / Palau de la Música Catalana /
L'Auditori / Fàbrica Estrella Damm / Torre Bellesguard /
CASA SEAT / Casa Batlló / Casa Vicens / Fundació Joan Miró
/ Fundació Julio Muñoz Ramonet / Palau Güell / torre
Glòries / Monestir de Pedralbes / Museu Europeu d'Art
Modern / Palauet Albéniz / i molts més...



Barcelona Obertura
Classic & Lyric

També et pot interessar...

Palau Piano

Dimarts, 12.05.26 – 20 h

Sala de Concerts

—Schubert, Schumann i Chopin

Igor Levit, piano

F. Schubert: *Sonata núm. 21, en Si bemoll major, D. 960*

R. Schumann: *Nachtstücke, op. 23*

F. Chopin: *Sonata núm. 3, en Si menor, op. 58*

Preu: de 22 a 45 euros

Mecenes d'Honor

Agrolimen

grupo euromadi

Sabadell
Fundació

Damm
Fundació

FUNDACIÓ Gandara

Fundació "la Caixa"

Fundació Grup Farmacèutic Salvat

Occident
Fundación

Santander
Fundación

Telefónica

HAVAS

Ibercaja

isp
Inversiones y Servicios Publicitarios

Limak

The Nando and Elsa Peretti Foundation

Mecenes Protectors

artyplan

CASA SEAT

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

camins.cat

COL·LEGI DE FARMACEUTICS DE BARCELONA

CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli SL

endesa

eurofragance

exea impact

The Puig Family Foundation

factorenergia

Fundació FLUIDRA
Llegat Joan Planes

Fundación Dvesta

repsol
fundación

Gramona

GVC Gaesco

mesoestetic

MITSUBISHI ELECTRIC
Changes for the Better

moventia

Nestlé

VEOLIA

Mecenes col·laboradors

ac marca
Advancing in Care

aena
aeroports per a tu

CARDONER
GROUP

CHRISTIE'S
INTERNATIONAL REAL ESTATE
BARCELONA

Coca-Cola

Deloitte

eurofirms
People first

FC BARCELONA

hp

REIG JOFRE

savills

Mitjans Col·laboradors

ara

EL PAÍS
SEIZ CATALUNYA

el Periódico

EL PUNT AVUI

FGC
Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

LAVANGUARDIA

EUROPA FM

RAC1

SÀPIENS

the NEW BARCELONA POST

TMB
Transports Metropolitans de Barcelona

3cat

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Centre Odontològic Dígest – Colonial SFL – Fundació Antoni Serra Santamans – Fundació Castell Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia – Illy – L'Illa Diagonal – Quadis – Saba – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión – Sesé – Soler Cabot

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarisas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Lluís Carulla Font – Amb. Prof. Mark Dybul i Mr. Jason Claire – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimenó – Juan Manuel Soler Pujol

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Immaculada Juncosa – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

